

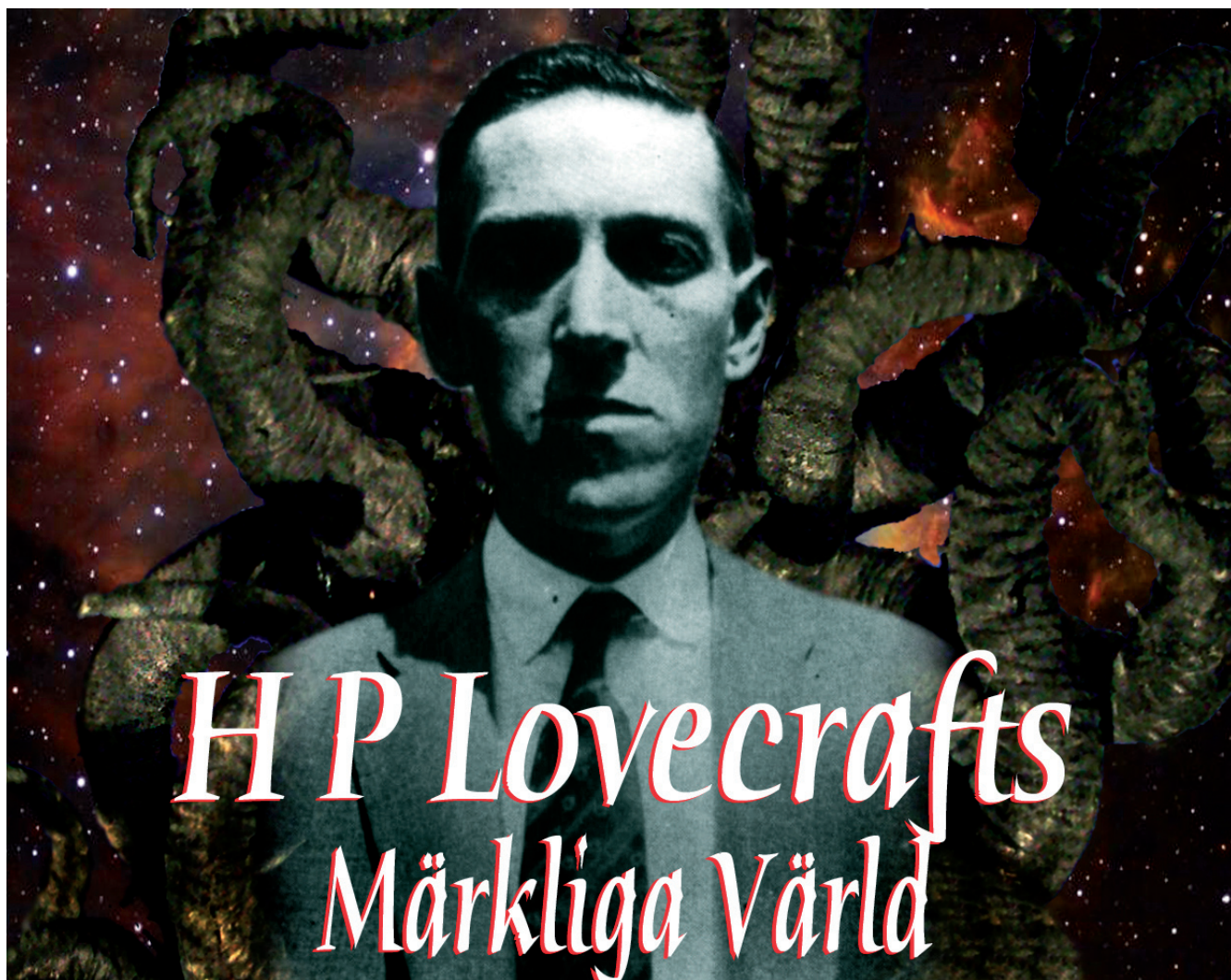

MONSTERKLUBBEN

Redaktör Richard Svensson

Etablerad 2008

richard@ungafakta.se

Bland alla personer som format modern skräck står Howard Philips Lovecraft som en av de viktigaste. Hans underliga idéer och berättelser lever idag vidare i filmer, böcker, serietidningar, spel och musik, även om det inte alltid är tydligt att Lovecraft är ursprunget. En massa författare har inspirerats av hans verk och själva skrivit imitationer av hans historier som en sorts hyllning. Lovecraft uppfann en helt ny avdelning inom skräck och science fiction kallad "kosmisk skräck". Denna idé går ut på att människans värld är ett litet obetydligt sandkorn i ett fientligt universum. Lovecrafts historier berättar om hur jorden under årmiljonernas gång fått besök av monstruösa raser från andra världar, hur de krigat mot varandra och så småningom gått under eller lämnat vår planet. Men spritt över jorden finns rester kvar av deras civilisationer och några av varelserna har också stannat kvar. De ligger och slumrar i sjunkna städer på havets botten, under polarisarna eller i gömda tempel under ökensanden. Dessa hemiska väsen har människan under sin historia ibland stött på och dyrkat som gudar eller demoner. Utomjordingarnas hemliga kunskaper i teknik och tid och rum har tolkats som magi och flera trolldomsböcker har skrivits på ämnet.

Men denna kunskap går över människans förstånd och dessa varelser är så fruktansvärda att man knappast överlever ett möte med dem. En typisk Lovecraft-historia går ut på att huvudpersonen letar efter förbjuden kunskap, en bok, ett tempel eller liknande, och när hjälten till slut finner det han söker blir sanningen för mycket för honom och han tappar förståndet. Ibland dyker ett monster upp och skrämmer hjälten till galenskap. I slutet av historien får man veta att han sitter inspärrad på ett mentalsjukhus eller har gömt sig från omvärlden och skriver febrigt ned historien man just läst. Det finns inget hopp i Lovecrafts berättelser. Människan gör bäst i att gömma sig från resten av universum och hoppas på att inte bli upptäckt. Det finns heller ingen himmel eller helvete i hans historier och därför inga traditionella monster som vampyrer, varulvar eller spöken.

En anledning till att H. P. Lovecrafts verk fortsätter att vara populära är inte minst på grund av honom själv. Lovecraft var en underlig figur som fortsätter att förbrylla folk. Han var en enstöring som älskade katter och levde efter värderingar från 1700-talet. Han tyckte inte om att umgås med kvinnor, men gifte sig. Han led av nästan ständig frossa, men var galen i glass och åt det i mängder. Lovecraft föddes 20 augusti 1890 i staden Providence, Rhode Island, USA. Han tillhörde en mycket gammal släkt som gick rakt tillbaka till de puritaner som reste till Nordamerika från England 1630. Familjen hade gott om pengar och levde i ett stort, pampigt hus. När Lovecraft var tre år gammal drabbades hans far av en psykos under en affärsresa och tillbringade sedan resten av livet på mentalsjukhus. Lovecraft växte nu upp tillsammans med sin mor, två mostrar och hans förmögne morfar Whipple van Buren Philips. Morfar Whipple hade ett enormt bibliotek fullt med alla möjliga klassiker och innan Lovecraft själv kunde läsa hade han redan hört "Tusen och en natt", "Odysseen" och andra fantasifulle historier berättade. När Lovecraft var sex år skrev han sina egna dikter och berättelser.

Under hela sin barndom var Lovecraft klen och sjuk. Hans mor klädde honom i flickkläder och få som mötte honom när han var liten förstod att han faktiskt var en pojke! 1904 dog Whipple och familjens ekonomi försvårades, eftersom morfaderns affärer hade missköts. Lovecraft, hans mor och två mostrar hade inte längre råd att bo kvar i sitt stora hus utan tvangs flytta till ett mindre hem. Detta påverkade honom illa och han fick nervösa besvär som varade långt upp i livet. Lovecraft fick ett sammanbrott under sin gymnasietid och lyckades aldrig ta en examen. Men han fortsatte att skriva sina berättelser och 1923 fick han sin novell "Dagon" utgiven i tidningen "Weird Tales". "Weird Tales" var den stora tidningen om science fiction, skräck och fantasy i USA under första halvan av 1900-talet. Lovecrafts underliga historier blev snabbt populära bland läsarna och han lyckades försörja sig som författare, om än nätt och jämt.

1921 avled Lovecrafts mor under en operation. En tid senare mötte han Sonia Greene som han gifte sig med året efter. Paret flyttade till New York men Lovecraft avskydde att bo i storstaden och 1925 separerade han från sin fru och flyttade tillbaka till Providence. Under resten av sitt liv fortsatte Lovecraft skriva sina ovanliga skräckhistorier och han brevväxlade med en massa andra författare. Sammanlagt blev det 87 500 brev. De flesta av dem var långa, det allra längsta på hela 70 sidor.

Lovecraft under sin tid i New York.

Några av dessa författare var bara vänner medan andra ville ha Lovecrafts hjälp med att skriva historier. Mot betalning arbetade han som spökskrivare åt författare som ville ha hjälp med att få igång sina karriärer, bland annat utbrytarkungen och illusionisten Harry Houdini. Men Lovecrafts ekonomi blev allt sämre och han tvingades att flytta till enklare hus. 1936 drabbades han av tarmcancer och svår undernäring. Under en operation det följande året avled han.

Lovecrafts monster

När H. P. Lovecraft dog var det knappt någon som kom ihåg honom eller hans berättelser. Allt han skrivit var spritt i olika nummer av diverse tidningar. Men författaren August Derleth beundrade Lovecrafts verk och startade ett nytt bokförlag för att samla och ge ut allt han skrivit. Bokförlaget Arkham House gav snart även ut andra författare som skrev i Lovecrafts stil och bland dem som läste mycket skräck blev Lovecrafts idéer om "kosmisk skräck" och det hotfulla universumet populära. Framför allt förbluffades läsarna av hans förmåga att framkalla en stämning av panik och fasa i sina texter. Lovecraft gör i sina berättelser långa utläggningar om hur fasansfullt något är och använder omständliga ord som "vederstyggligt" (otäckt), "cyklopiskt" (jättestort) och "onämnbart" (för hemskt att tala om).

Hans olika monster var också ett viktigt inslag. Dessa varelser är ofta så märkliga att det är svårt att skapa sig en bild av dem. I till exempel novellen "The Festival" dyker det upp flygande monster som beskrivs som "inte helt kråkor, eller mullvadar, eller vråkar, eller myror, eller vampyrfladdermöss, eller förmultnade människor; men något jag inte kan eller får minnas". Hans mest kända historia "The Call of Cthulhu" handlar om hur olika ledtrådar i form av hemliga manuskript och urtida avgudastyer leder en expedition till en ö som just höjt sig ur havet. Där, ur en jättelik krypta, uppenbarar sig ledaren för ett ont släkte utomjordiska monster som en gång härskat på jorden. Detta vidunder, Cthulhu, beskrivs ha vingar, en människolik kropp och ett huvud som liknar en bläckfisk. Cthulhus uppvaknande innebär början på undergången för människosläktet och expeditionens medlemmar flyr i fasa från ön.

I "The Whisperer in the Darkness" berättas det om hur varelser från miniplaneten Pluto (här kallad Yuggoth) reser till jorden och för med sig människors medvetanden till sin hemvärld genom att operera ut deras hjärnor. Dessa varelser beskrivs som kräftlika, med ovala huvuden täckta med känselspröt och slöjlika vingar som bär dem genom rymden utan att de behöver använda rymdskepp. "The Dunwich Horror" är historien om hur en kvinna på landet blir gravid med två gräsliga barn, det ena är den getlike bjässen Wilbur, det andra en osynlig fasanfull massa av tentakler sugmunnar och ögon. Bägge är egentligen söner till den mystiske Yog-Sothoth; ett väsen som lever i en annan dimension och tänker använda sina söner för att öppna en port mellan vår värld och hans. Som tur är stoppas dessa planer av den äldre ockulte experten Dr Henry Armitage.

Förutom historierna om kosmiska faser och andra dimensioner skrev Lovecraft om gräsliga förändringar av människans kropp och psyke. Den mest kända av dessa historier är nog "The Lurking Fear", där berättaren reser till ruinerna av Martene-släktens gamla gård bara för att upptäcka att den

Cthulhu vaknar. Omslag från en Lovecraft-samling.

familjen har gått tillbaka i utvecklingen och förvandlats till primitiva aplika albinovarelser. Ännu en historia, "The Rats in the Wall", handlar om en man som i ett hus han ärvt finner hemska bevis på att han har kannibaler i släkten. I sin fasa över detta faktum faller han ned i galenskap och blir själv kannibal. I "The Shadow Over Innsmouth" förvandlas befolkningen i en stad till fisklika varelser och återvänder till havet, där deras förfäder, som är fasansfulla havsmonster, väntar. Lovecraft var rädd för det mesta som var nytt, särskilt invandrare och folk från andra kulturer. Han kom från en gammal släkt och påpekade ofta detta stolt. Det värsta han kunde tänka sig var att hans "blodslinje" skulle blandas ihop med något främmande.

Det finns också en samling historier om hur vetenskapen ställer till det, framför allt hans populära samling noveller om "Herbert West: Re-Animator". Medicinstudenten Herbert West är Lovecrafts egen Frankenstein. West experimenterar med döda kroppar och resultaten blir alltid fruktansvärda. Till slut blir han förföljd av de monster han skapat och går under.

Lovecrafts mytologi

När man läser Lovecrafts historier kan man länka ihop en skrämmande version av vår världs historia, en sorts hemlig historia. Lovecraft berättade ju om den hemske Cthulhu och hans armé av monster. I romanen "At the Mountains of Madness" får vi lära känna Cthulhus dödfiender, "The Elder Things" ("De urgamla tingen"), och deras öde. En expedition till Antarktis hittar spår av en försvunnen civilisation. Det visar sig att dess invånare varit märkliga jättevarelser med sjöstjärnslika huvuden och femkantiga avlånga kroppar. Expeditionen hittar en sådan varelse infrysad i is och möter senare en "shoggoth", en sorts slav som Elder Things använde för att bygga sina städer. Shoggoths är formlösa otäcka massor där nya ögon, munnar och armar ständigt växer fram. Genom att tolka hieroglyfer på väggar kommer bokens huvudpersoner fram till att Elder Things ras låg i krig med Cthulus ras, men segrade och man drar slutsatsen att de till slut dukade under i kamp med sina egna slavar, shoggoths, som inspiration.

I en annan historia upptäcker hjälten att han bytt kropp med varelser i jordens urtid, som ser ut som stora koner med huvud och armar fästa på långa tentakler. Det visar sig att dessa monster tillhör jordens förhistoria, men att deras kroppar tagits över av ett utomjordiskt släkte väsen som kan hoppa fram och tillbaka i tiden. Genom att hoppa in i kroppar hos människor vid olika tidpunkter i vår historia kan de föra anteckningar om jordens utveckling. Då de sedan återvänder till urtiden kan de i de kraftfulla konvarelsernas kroppar bygga ett stort bibliotek med denna samlade information. Även de konliknande varelserna förgörs så småningom när de anfalls av de flygande polyperna, halvsynliga monster som liknar cancersvulster och som vill ta över jorden för sin egen räkning.

I många av hans berättelser förekommer olika svartkonstböcker, som är ett hopkok av vad människan under historien fått reda på om alla dessa främmande, farliga varelser och deras makt. Den mest kända av Lovecrafts påhittade böcker är "Necronomicon" – "De döda namnens bok".

Enligt Lovecraft skrevs denna bok i forntiden av Abdul Alhazred, en arabisk trollkarl som blev galen av att skriva

Konformad varelse ur "The Shadow Out of Time."

boken. Alhazred var från början en figur Lovecraft brukade leka som barn, inspirerad av Tusen och en natt-sagorna. Denna invecklade påhittade version av jordens historia brukar kallas "The Cthulhu Mythos" –Cthulhu-mytologin. Lovecraft själv hittade inte på detta utan det var förlagsägaren August Derleth som myntade namnet. Efter Lovecraft har sedan andra författare fortsatt bygga på denna mytologi och utvecklat den ännu mer.

Omslag till "The Dream-Quest of Unknown Kadath", där zebror är riddjur och katterna ligger i krig med zoogerna.

Lovecrafts fantasy

Men H. P. Lovecraft skrev inte bara hårresande skräck. Han författade också flera noveller om vackra drömvärldar, med ädla gudar och poeter som sjunger om deras öden. Lovecrafts fantasyberättelser är inte särskilt hemiska, men har något sorgset över sig. Lovecraft har en återkommande hjälte i sina historier; ungarlen Randolph Carter, som på många sätt liknar Lovecraft själv. Carter är en mästardrömmare, vilket betyder att han kan korsa över från vår verklighet och gå in i andra världar. Riktigt hur detta går till förklarar inte Lovecraft och det är heller inte viktigt. Det som är intressant är vad som händer Carter när han gjort det. I Lovecrafts roman "The Dream-Quest of Unknown Kadath" får man följa Carter när han färdas till drömvärlden för att söka efter det underbara Kadath, där han väntar sig att möta de äldsta gudarna. Hans resa blir en otrolig och farofylld färd där han blir fånge på ett slavskepp, färdas till månen och räddas av både de lik-ätande ghoulerna och en armé av katter, vars språk Carter talar flytande. Återigen kryllar historien av fantastiska varelser; Paddlika månbestar, enorma draklika riddjur, de svarta ansiktslösa nattkrankarna (som kommer från Lovecrafts mardrömmar som barn), de rättlika snabelförsedda zoogerna och de enorma masklika dholerna, som simmar omkring i ett hav av människoben.

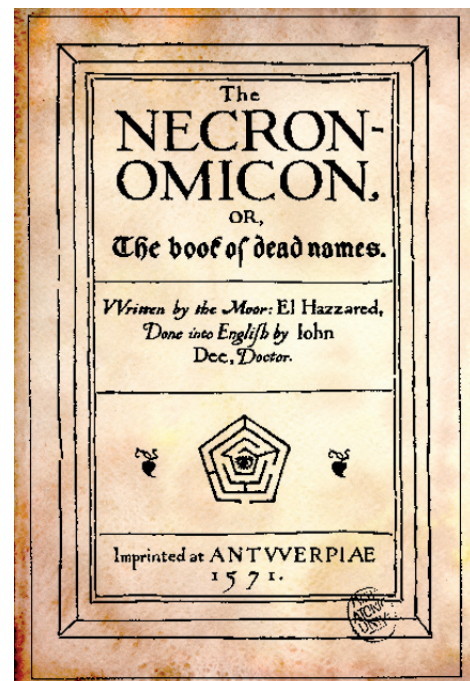
Lovecrafts arv

Lovecraft själv var påverkad av skräckförfattaren Edgar Allan Poe och fantasyförfattaren Lord Dunsany. När Arkham House började ge ut Lovecrafts berättelser blev det istället han som blev en

Cthulhu som kramdjur! Ett exempel på hur populära Lovecrafts monster är.

inspiration och förebild för andra. Författare som påverkats av Lovecraft är Robert E. Howard (som skrev om Conan barbaren), Robert Bloch (som skrev "Psycho") och de mer sentida författarna Neil Gaiman, Brian Lumley och Stephen King. King har skrivit flera noveller som påminner mycket om Lovecrafts historier, bland annat "Jerusalems lott" från boken "Dödsbädden" och "Crouch End" från "Nattmaror och drömlandskap". Några författare har börjat sina karriärer med att skriva noveller som både använder Lovecrafts språk och monstergudar. Andra som engelsmannen Ramsey Campbell har skapat egna figurer men passat in dessa i Lovecrafts mytologi. En som på senare tid inspirerats mycket av Lovecraft är serietecknaren Mike Mignola. Hans figur Hellboy slåss både i tidningar och på film med rysliga figurer som verkar ha klivit rakt ut ur en Lovecraft-novell. Dessutom dyker Lovecrafts påhittade hemska bok "Necronomicon" upp i alla möjliga sammanhang. Många tror att den existerar på riktigt, medan andra har, på skoj, skrivit och illustrerat egna versioner av "Necronomicon". Några av dessa har också blivit utgivna.

Fuskutgåva av "Necronomicon".

Inte helt oväntat finns det också flera filmer som bygger på Lovecrafts texter. Men det är inte många av dem som följer berättelserna särskilt troget. Filmversionen av "The Dunwich Horror" från 1970 har gjort den fule och omänskliga personen Wilbur Whately till en stilig kille med kärleksbrymmer och intresse av svartkonster. Man kan säga att de flesta filmversioner av Lovecraft-skräckisar är antingen urvattnade eller så mycket omskrivna att de är svåra att känna igen. Däremot är många av dem effektiva som otäcka och ganska äckliga filmer och några av dem har varit framgångsrika. De bästa är gjorda av regissören Stuart Gordon, bland annat "Re-Animator" (1985), "From Beyond" (1986) och "Dagon" (2001). Hans kollega och vän Brian Yuzna har också gjort "Necronomicon" (1993), en samling korta historier inspirerade av Lovecraft. Några filmer har hämtat mycket inspiration från Lovecrafts värld utan att direkt kopiera någon av berättelserna. "Cast a Deadly Spell" (1991) följer privatdeckaren Harry Lovecraft på äventyr i ett Los Angeles under 1940-talet, där zombies, häxor och monstergudar tillhör vardagen. "In the Mouth of Madness" (1994) av John Carpenter handlar om sökandet efter en författare som liknar Lovecraft, vars böcker får läsarna att tappa

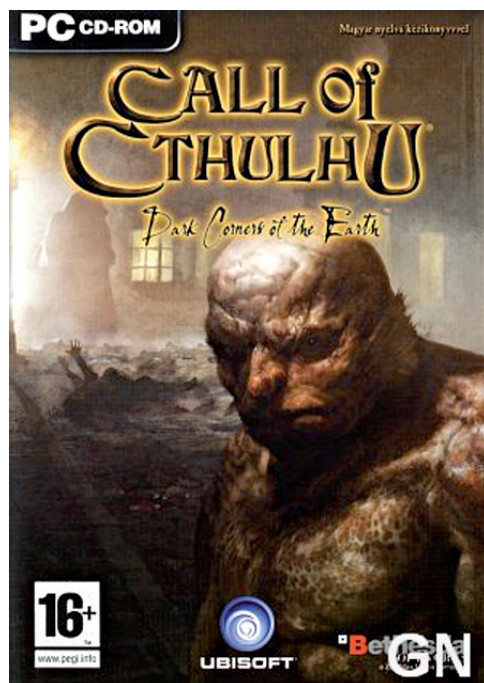

Märkliga förvandlingar i "From Beyond" (1986).

förståndet. Skräckfilms-serien "Evil Dead" kretsar kring boken "Necronomicon", som här kan förvandla folk till odöda demoner, samt öppna portar till andra världar. Andra filmer utan direkt koppling men som har den rätta Lovecraft-känslan är till exempel "Alien" (1979) och "The Thing" (1982). Däremot finns det många amatörfilmer som bygger direkt på Lovecrafts texter och ibland följer dem troget. "The Lovecraft Film Festival" i USA visar upp många av dem en gång om året.

Lovecrafts ruskiga fantasier har också gett upphov till en rad spel, framför allt det framgångsrika rollspelet "Call of Cthulhu". I de flesta rollspel är syftet att vinna över en fiende, rädda en person eller finna en gömd skatt. I "Call of Cthulhu" handlar det om att försöka hitta förbjudna manuskript eller slåss mot utomjordiska monster utan att bli skvatt galen på kuppen! Även olika data- och TV-spel handlar om delar av Lovecrafts myter.

Det finns också många musiker som blivit inspirerade. Metallica, Black Sabbath, Iron Maiden och Blue Öyster Cult har alla gjort låtar och ibland hela album om Lovecrafts monsterfyllda fantasier. Det fanns till och med ett band som hette H. P. Lovecraft från slutet av 1960-talet, som gjorde drömlika låtar inspirerade av författarens noveller. Men det mest Lovecraft-trogna bandet i världen är The Darkest of the Hillside Thickets, som bara spelar punkrock med texter som mer eller mindre galet återberättar teman från författarens historier. Bandmedlemmarna framför alla spelningar utklädda på olika sätt; ibland som djuphavsdykare, ibland som ockulta överstepräster och ibland till

PC-spelet "Call of Cthulhu".

The Darkest of the Hillside Thickets redo att möta sin publik.

och med som några av Lovecrafts monster.

Det är både märkligt och tragiskt att Howard Philips Lovecraft skulle leva ett så fattigt liv bara för att bli berömd efter sin död. Förutom Arkham House finns det flera andra förlag som ständigt trycker om hans berättelser och det kommer hela tiden nya, mer eller mindre hemska filmversioner. Stephen King har utnämnt honom till den viktigaste amerikanska skräckförfattaren tillsammans med Edgar Allan Poe och flera litteraturforskare har skrivit böcker och avhandlingar om hans verk. I Sverige finns från 1980-talet en samling översatta utgåvor av hans verk och på senare tid har nya översättningar kommit. Det verkar som om Lovecrafts dystra, monsterfyllda värld inte bara är här för att stanna utan också blir alltmer populär.

Kylskåpsmagneter med Lovecraft-tema.

Ur Bestiariet!

Konstiga djur som naturvetare på medeltiden trodde fanns på riktigt!

Ichneumon

Detta djur sades kunna växla från en björns storlek till en råttas. Det finns olika källor om djuret och alla verkar ha en egen uppfattning om hur stort det egentligen var. Ichneumon var drakens dödsfiende. Plinius den äldre (år 23-79 efter Kristus) berättar i sin naturhistoria att Ichneumon gräver ner sig i lera då den ser en drake närma sig. Den täcker sina näsborrar med svansen tills draken är alldeles nära. Då hoppar den fram och hugger sin fiende i halsen. Plinius berättar också om en annan taktik. Ichneumon kunde rulla sig flera gånger i lera och låta solen torka varje lager lera. Till slut hade leran förvandlats till en hård rustning som skyddade djuret när det gav sig in i en strid.

Men det var inte bara draken som Ichneumon avskydde. Den anföll alla reptiler med samma vrede. Plinius avslöjar att också krokodiler och alla ormar föll offer för Ichneumons våldsamma anfall. Leonardo da Vinci (1452-1519) berättar i sina anteckningar att de egyptiska giftormarna var särskilt avskydda och att Ichneumon därför värderades högt av människorna, eftersom de kunde känna sig trygga i dess sällskap. Biskop Isidor av Sevilla (560-636) kunde också tala om att en körtel från Ichneumon, som gav ifrån sig en skarp lukt, kunde användas till matlagning, men att den var väldigt nyttig för vissa och giftig för andra.

Ichneumonens verkar ha mycket gemensamt med mungon och det är möjligt att det är just den som de gamla naturvetarna skrivit om. Men då den har utsetts till drakdödare av författaren har den förstäligt nog fått växa till sig ordentligt.

Penny Dreadfuls

"Penny Dreadfuls" var under 1800-talet billigt tryckta tidningar med blodigt och sensationellt innehåll. Varje tidning hade sin egen anti-hjälte, det vill säga en ruskig figur som var huvudpersonen. I denna avdelning av Monsterklubben kommer vi nu att titta närmare på dessa figurer.

Varney the Vampire.

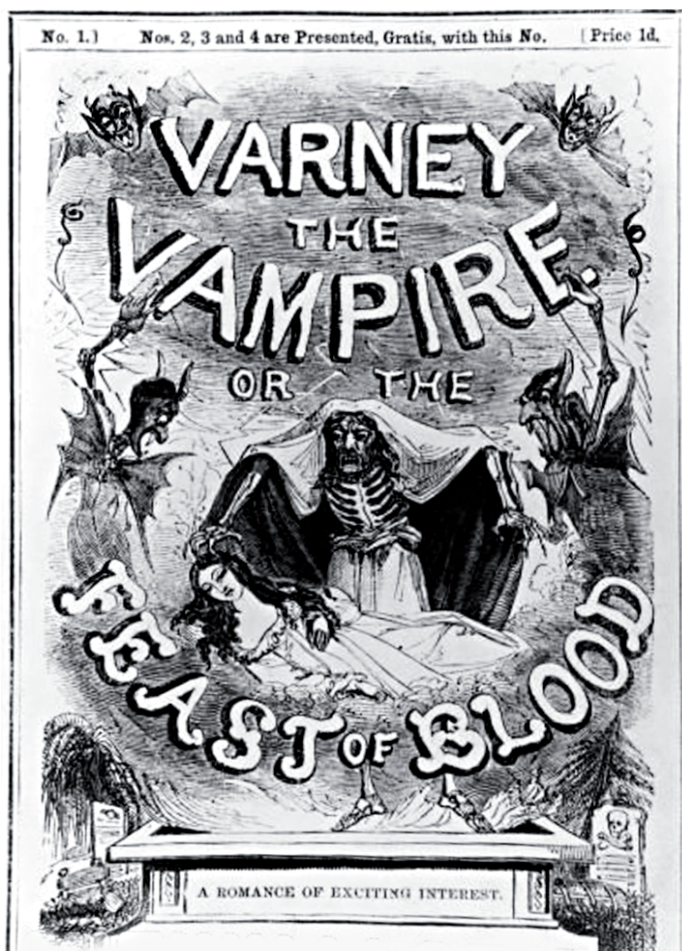
"Varney" skapades av den engelske författaren James Malcolm Rymer (1814-1881). "Varney the Vampire; or the Feast of Blood" publicerades som veckotidning, och blev genast en favorit. Tidningen utkom i 109 delar mellan 1845 och 1847. På senare år har det blodiga äventyret tryckts om i bokform, och är då något tjockare än "Krig och fred" och "Borta med vinden" tillsammans. Och då snackar vi om tjocka böcker!

Handlingen i Varney äger rum någon gång i början på 1800-talet. Första numret börjar med att en skelettlänkande vampyr klättrar in i hjältinnans sovrum en natt och hugger tändarna i hennes liljevita hals, så blodet skvätter om det. Under tiden rasar en storm utanför, blixten slår ner i en väderkvarn och rutorna exploderar i sovrummet. Allt detta var dessutom avbildat på första sidan av berättelsen. Inte undra på att folk fastnade i sitt läsande. Sedan malde historien på i nummer efter nummer.

Handlingen gick för det mesta ut på det följande: Varney dyker upp i en stad och nästlar sig in i societeten. Han väljer ut ett kvinnligt offer, biter henne, blir avslöjad, slåss, och flyr sedan. Men

till slut blir Varney trött på vampyrlivet och begär självmord genom att hoppa ner i vulkanen Vesuvius!

Rymers bild av vampyren dyker upp igen i till exempel "Dracula", och andra skräckromaner. Varney är lång och blek, och försedd med stora huggtänder och hypnotisk blick. Han är övermänskligt stark, och oemotståndlig för kvinnor. Han blir dessutom ofta tungsint när han tänker på det gräsliga liv han lever.

B-FILMERNÄ

ANFALLER!

IT! The Terror From Beyond Space.

Den här gången ska vi ta upp en film som faktiskt inte är så gräslig. Den verkar dessutom ha inspirerat till en av de stora skräck-klassikerna i filmhistorien. "IT! The Terror From Beyond Space" (1958) börjar med att ett raket skepp beger sig till planeten Mars för att söka efter en expedition som man tappat kontakten med. På Mars hittar man bara en överlevande, överste Carruthers och kaptenen på raket skeppet misstänker att översten dödat de övriga i den första expeditionen för att själv få alla matransoner. Trots överstens nekanden blir han inlåst i en cell ombord på raket. Då skeppet förbereds för avfärd råkar en besättningsman lämna en dörr öppen länge.

Då skeppet gett sig upp i rymden igen börjar besättningsmedlemmarna försvinna en efter en. Det visar sig att man har något sorts monster ombord, en slags vampyr kan man säga, ty de kroppar man hittar har blivit tömda på allt vatten. Det är just det här monstret som tagit livet av

expedition nummer ett. Lyckligtvis visar det sig att detta raket skepp (egentligen på räddningsuppdrag) är utrustat med en makalös arsenal. Besättningen plockar fram maskingevär, handgranater och till och med en bazooka – inget av dessa föremål borde vara rådigt att använda inuti en raket susande fram genom rymden. Tyvärr biter absolut inget av vapnen på monstret (och ingen råkar, som tur är, skjuta hål på raketens skrov). Den sista utvägen blir att öppna en lucka i skeppet och suga ut allt syre så monstret dör, vilket de sista överlevande lyckas med.

Om den här handlingen låter lite bekant kan det bero på att den extremt framgångsrika filmen "ALIEN" (1979) också berättar en nästan likadan historia. Manus till "IT!" skrevs av science fiction-författaren Jerome Bixby, som ofta fått frågan om han inte tycker det är surt att "ALIEN" tycks ha stulit hans historia. Men Bixby har bara svarat att, "Äsch, det kvittar väl. ALIEN är ju en så mycket bättre film!"

Regissören Edward L. Cahn har flera andra framgångsrika B-filmer på sitt samvete och vet hur man kan få fart på spänningen, även om man inte har så mycket pengar att spendera på filmen. Stora delar av handlingen utspelar sig inuti raket skeppets mörka korridorer. Till en början ser man nästan inget av monstret, en skugga här och en fjällig fot där. Då är faktiskt "IT!" kuslig på sina bästa ställen.

Men när man till slut får se monstret är det väldigt tydligt en man i en ganska stel gummikostym. Jerome Bixbys manus berättar att monstret rör sig så snabbt att man knappt hinner se det. Meningen var förstås att göra varelsen till ett trovärdigt hot, samtidigt som man inte behövde visa så mycket av den. Monsterkostymen gjordes av Paul Blaisdell, som byggt dräkter till filmmonster flera gånger tidigare. Blaisdells monster ser alltid en aning bisarra ut och kan tyckas ganska klumpigt gjorda. Men här har han fått till det ganska bra. "It" är ett fjälligt vidunder med tre fingrar och en paddlik mun med vassa tänder. Inuti dräkten gömde sig stuntmannen Ray "Crash" Corrigan, vars karriär bestod av två saker: Han var skurk i westernfilmer och gorilla i djungelfilmer. Det är Corrigans taktik som gorillaskådis som kommer fram här, ty han släpar sig fram hukande med yviga och klumpiga rörelser. Regissören Kahn försökte få honom att röra sig fortare, som manuset sade, men till ingen nytta. Corrigan menade att monster på film "springer inte". Det hade också en del att göra med att Corrigan under inspelningen var berusad då och då, vilket bidrar till monstrets ibland lite förvirrade beteende. Ännu ett problem var att den mask som Blaisdell

"IT" med sin berömda "tunga".

Dr Ann Anderson undrar om överste Carruthers är kaffesugen.

gjort till kostymen visade sig vara för liten för Corrigan's stora huvud. "It"s skalle ser ganska uppsvullen ut. Bilder på masken då den är avtagen visar ett ganska annorlunda utseende. Corrigan hade en haka som stod ut och den ploppade hela tiden ut genom monstrets mun. Till slut kom Kahn på att måla lite smink på hakan och använda den som monstrets tunga!

"IT! The Terror From Beyond Space" illustrerar ett annat faktum; det finns ingen plats för kvinnor i B-filmer från den här tiden utom som offer. Rymdraketerna har två damer ombord, en medelålders (och därför ointressant)

och en ung (och därför

hjältinnan). Bägge kvinnorna tycks vara forskare av något slag men exakt varför de är med i raketerna förblir en gåta. Den yngre av dem har dock en klar uppgift; hon serverar hela tiden kaffe och dricka till den manliga delen av besättningen. Varje gång monstret har tagit livet av någon kastar hon sig också i famnen på den oskyldigt misstänkte överste Carruthers.

Alla skådisarna i "IT! The Terror From Beyond Space" var veteraner från andra B-filmer och gör bra insatser i sina ganska ensidiga roller. Filmen var framgångsrik och har blivit en klassiker i sitt fack. Den är inte alls särskilt dåligt gjord om man jämför med liknande filmer från denna tid. Det man idag mest skrattar åt är de olika rollfigurerna. Männerna är riktiga karlar och kvinnorna finns där för att servera kaffe, söka tröst i deras famn och tindra med ögonen.

